

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 5/10
07.04.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Горана Чавлине, председника већа, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Мирјане Ивић, чланова већа и саветника Врховног касационог суда Гордане Бурлић, као записничара, у кривичном предмету против окривљених С.С. и др, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. број 1160/08 од 26.12.2008. године, подигнутом против правноснажне пресуде Општинског суда у Лесковцу К. број 664/05, К. број 24/06, К. број 645/04, К. број 578/04, К. број 900/04 и К. број 901/04 од 19.09.2007. године и пресуде Окружног суда у Лесковцу Кж. број 333/08 од 24.09.2008. године, у седници већа одржаној 07.04.2010. године, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 1160/08 од 26.12.2008. године подигнут против правноснажне пресуде Општинског суда у Лесковцу К. број 664/05, К. број 24/06, К. број 645/04, К. број 578/04, К. број 900/04 и К. број 901/04 од 19.09.2007. године и пресуде Окружног суда у Лесковцу Кж. број 333/08 од 24.09.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. број 1160/08 од 26.12.2008. године, против правноснажне пресуде Општинског суда у Лесковцу К. број 664/05, К. број 24/06, К. број 645/04, К. број 578/04, К. број 900/04 и К. број 901/04 од 19.09.2007. године и пресуде Окружног суда у Лесковцу Кж. број 333/08 од 24.09.2008. године у односу на део првостепене пресуде и део другостепене пресуде који се односи на став четврти изреке, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. у вези са чланом 367. став 1. Законика о кривичном поступку, с`предлогом да се укине део првостепене пресуде који се односи на изреку пресуде на другој и трећој страни (у делу који се тиче окривљених С.С, Ј.С, Т.С, М.С. и део другостепене пресуде који се односи на окривљене З.И. и Б.И. и да према њима одбије оптужбу, јер је наступила застарелост кривичног гоњења за кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ у смислу са чланом 104. став 6. у вези са чланом 103. став 7. КЗ.

Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, заједно са наведеним пресудама, па је по оцени навода у захтеву за заштиту законитости нашао:

Захтев је неоснован.

Пресудом Општинског суда у Лесковцу К. број 664/05, К. број 24/06, К. број 645/04, К. број 578/04, К. број 900/04 и К. број 901/04 од 19.09.2007. године, окривљени С.С. је оглашен кривим за једно кривично дело угрожавање сигурности за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца која се неће извршити уколико у року од годину дана не учини ново кривично дело и за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. КЗ за које је осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара; окривљени Ј.С. је оглашен кривим за једно кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца која се неће извршити уколико у року од једне године не изврши ново кривично дело; окривљени М.С. је оглашен кривим за једно кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца која се неће извршити уколико у року од једне године не учини ново кривично дело и за кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ за које му је изречена новчана казна у износу од 20.000,00 динара; окривљена Т.С. је оглашена кривом за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ за које јој је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца која се неће извршити уколико у року од једне године не учини ново кривично дело и за два кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ за која је утврђена новчана казна у износу од по 20.000,00 динара и изречена јединствена новчана казна у износу од 40.000,00 динара; окривљени Б.И. је оглашен кривим за три кривична дела увреде за која су му утврђене појединачне новчане казне у износу од по 20.000,00

динара и изречена јединствена новчана казна у износу од 60.000,00 динара; окривљени З.И. је оглашен кривим за три кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ за која су му утврђене појединачне новчане казне и то по 20.000,00 динара и изречена јединствена новчана казна у износу од 60.000,00 динара.

Одлучујући о жалбама бранилаца окривљених и пуномоћника оштећених као тужилаца Окружни суд у Лесковцу је одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног Ј.С. у односу на овог окривљеног, а поводом жалби и по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији тако што је:

- радње окривљеног С.С. предузете 27.12.2005. године у односу на оштећеног З.И, правно квалификовао као кривично дело лака телесна повреда из члана 54. став 2. Кривичног закона Републике Србије за које му је утврђена појединачна новчана казна у износу од 30.000,00 динара и задржана као правилно утврђена казна затвора у трајању од три месеца која се неће извршити уколико у року од три месеца не учини ново кривично дело за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом;

- окривљеном З.И. за два кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ учињена према приватним тужиоцима М.С. и Т.С. задржава као правилно утврђене појединачне новчане казне у износу од по 20.000,00 динара и изриче јединствену новчану казну у износу од 40.000,00 динара;

- окривљеног Б.И. за кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ извршено према приватном тужиоцу М.С, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђује на новчану казну у износу од 20.000,00 динара;

- док окривљенима Т.С. и М.С. за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ изриче условне осуде тако што задржава као правилно утврђене казне затвора у трајању од по три месеца које се неће извршити уколико у року од једне године по правноснажности пресуде не учине нова кривична дела, а изречене новчане казне у случају ненеплативости замениће се казном затвора рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне за један дан затвора.

Против наведених делова првостепене пресуде изјављене жалбе су одбијене као неосноване.

Следећим ставом другостепене пресуде одлучено је да се поводом жалби и по службеној дужности преиначи првостепена пресуда и одбије оптужба према окривљеном М.С. да је радњама описаним у изреци првостепене пресуде предузетим према приватном тужиоцу Б.И. учинио кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, према окривљеној Т.С. да је радњама описаним у изреци првостепене пресуде предузетим 27.07.2004. године према приватним тужиоцима З.И. и Б.И. учинила по једно кривично дело увреде и члана 170. став 1. КЗ, према окривљеном Б.И. и окривљеном З.И. да су описаним радњама предузетим 27.07.2004. године према приватним тужиоцима М.С. и Т.С. извршили по једно кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, због застарелости кривичног гоњења – члан 104. став 6. у вези са чланом 103. став 7. КЗ.

Другостепеном пресудом, је такође, одлучено да се у односу на одлуку о трошковима кривичног поступка и паушала, жалбе одбијају, а првостепена пресуда потврђује.

Неосновани су наводи из захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца да је изрека првостепене пресуде нејасна јер окривљени С.С, Ј.С, М.С. и Т.С. нису означени пуним именом и презименом већ само именом, што би по наводима из захтева била битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Наиме, одредбом члана 361. тачка 3. ЗКП прописано је да изрека пресуде садржи личне податке о оптуженом и одлуку којом се оптужени оглашава кривим за дело за које је оптужен или којом се ослобађа од оптужбе за то дело или којом се оптужба одбија. У изреци првостепене пресуде наведена су пуна имена и презимена за сваког оптуженог као и лични подаци за сваког од њих, а затим су правилном применом одредаба члана 361. став 4. ЗКП и члана 356. ЗКП оглашени кривим. Изрека првостепене пресуде у чињеничном опису радњи извршења кривичних дела је због начина означавања (само именом у делу којим се окривљени оглашавају кривим) необична, али у конкретном случају, није нејасна и неразумљива, с`обзиром на то да нема ни једног истог имена, које би се више пута понављало, па су с`тога ови наводи у захтеву неосновани.

Неосновани су и наводи захтева да је у смислу члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП нејасна изрека другостепене пресуде где се наводи да се „изјављене жалбе против наведених делова првостепене пресуде одбијају као неосноване“, односно да је нејасно на које делове пресуде и које жалбе се мисли. Цитирани део изреке другостепене пресуде (став пети) је саставни део целе изреке и не може се посматрати издвојено, посебно када се повеже став шести са ставом другим изреке другостепене пресуде, изрека је јасна и разумљива, а наводи захтева и у том делу неосновани.

Такође, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости да је учињена још једна битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, односно да је другостепена одлука противречна и сама себи. Ова повреда је у захтеву образложена тиме да је другостепени суд поводом жалбе у ставу четвртном изреке осудио окривљеног З.И. на јединствену новчану казну у износу од 40.000,00 динара и окривљеног Б.И. на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, остављајући осуду за по једно кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, да би у ставу шестом према обојици окривљених одбио оптужбу да су у радњама предузетим 27.07.2004. године према тужиоцима М.С. и Т.С. извршили по

једно кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ због застарелости кривичног гоњења у смислу члана 104. став 6. у вези са чланом 103. став 7. КЗ, наводећи да другостепени суд прво осуђује ова два окривљена, а затим према њима за исто кривично дело одбија оптужбу због застарелости, због чега је изрека нејасна.

Врховни касациони суд налази да ни у овом делу захтев за заштиту законитости није основан. Наиме, првостепеном пресудом окривљени Б.И. је оглашен кривим за три кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ и то за два кривична дела увреде учињена 27.07.2004. године, али једно у односу на приватног тужиоца М.С, а друго у односу на приватну тужиљу Т.С. и једно кривично дело увреде учињено 16.11.2004. године према приватном тужиоцу М.С. и за ова кривична дела су утврђене појединачне новчане казне у износу од по 20.000,00 динара и изречена му јединствена новчана казна у износу од 60.000,00 динара. Другостепеном пресудом (поводом заједничке жалбе браниоца овог окривљеног и окривљеног З.И. и пуномоћника оштећених као тужилаца) преиначена је првостепена пресуда у односу на овог окривљеног тако што му је за једно кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ (извршено 16.11.2004. године према приватном тужиоцу М.С.) изречена новчана казна у износу од 20.000,00 динара, док је у односу на кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ (учињено 27.07.2004. године према приватном тужиоцу М.С. и једно кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ учињено према приватној тужиљи Т.С.) одбијена оптужба због застарелости кривичног гоњења – члан 104. став 6. у вези са чланом 103. став 7. КЗ.

Окривљени З.И. је првостепеном пресудом оглашен кривим да је 27.07.2004. године учинио једно кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ према приватној тужиљи Т.С, једно кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ према приватном тужиоцу М.С. и то 16.11.2004. године, једно кривично дело увреде према приватној тужиљи Т.С. извршено 18.11.2004. године, за која су му утврђене појединачне новчане казне у износу од по 20.000,00 динара и изречена јединствена новчана казна у износу од 60.000,00 динара.

Поводом жалбе заједничког браниоца овог окривљеног и окривљеног Б.И. и пуномоћника оштећених као тужилаца, другостепени суд је ставом четвртим преиначио првостепену пресуду тако што је за два кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом (учињена 16.11.2004. године према приватном тужиоцу М.С. и 18.11.2004. године према приватној тужиљи Т.С.) задржао као правилно утврђене појединачне новчане казне у износу од по 20.000,00 динара и изрекао јединствену новчану казну у износу од 40.000,00 динара, док је ставом шестим у односу на једно кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ (учињено 27.07.2004. године у односу на приватну тужиљу Т.С.) одбијена оптужба због застарелости кривичног гоњења – члан 104. став 6. у вези са чланом 103. став 7. КЗ.

Имајући ово у виду, јасно је да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у односу на окривљеног Б.И. и З.И. само у погледу одлуке о казни и осудио их за укупно три кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ и то окривљеног Б.И. за једно кривично дело увреде (учињено 18.11.2004. године) и изрекао му новчану казну у износу од 20.000,00 динара, а окривљеног З.И. за два кривична дела увреде изрекавши му јединствену новчану казну у износу од 40.000,00 динара, док је одбио оптужбу према окривљеном Б.И. за кривична дела увреде (учињена 27.07.2004. године према приватним тужиоцима М.С.и Т.С.) и према окривљеном З.И. (за ово кривично дело, учињено 27.07.2004. године према приватној тужиљи Т.С.), па су с тога неосновани наводи из захтева за заштиту законитости, да је учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Из изложеног, а на основу члана 30. став 1, 32. и 90. став 1. Закона о уређењу судова и члана 24. став 7. и 424. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,

Гордана Бурлић, с.р.

Председник већа-судија,

Горан Чавлина, с.р.